

BOIRA

Avui és catorze de novembre, avui és el dia en què vaig nèixer, el dia en què sempre em recorde d'aquella metgessa que em va salvar la vida.

- Hola, em dic Boira i us vull contar la meu vida des del principi fins ara.

Un catorze de novembre, a La Fresneda, un poble de la província de Teurel, en una casa típica de poble de muntanya vaig nèixer jo. Un dia que feia molt de fred, estava nevant i feia molta boira. La meua mare em va donar a llum sobre les onze i mitja del matí, però jo en realitat no hauria d'haver nascut aquell dia, perquè vaig nèixer quatre mesos abans. El meu pare quan em va veure per primera vegada es posà a plorar, però no era un plor d'alegria, sinó de tristesa, perquè jo no arribava ni a pesar un quilo, era més petita que una caixa de sabates i el meu cap no era molt més gran que una pilota de tennis.

Al dia següent la meua mare va anar al metge i ell li va dir que no em podia salvar, que allò que li havia passat era paregut a un avortament.

La meua mare, trista, es va recordar que tenia una veïna metgessa i va anar a sa casa amb una caixa de sabates, on estava jo.

-Hi ha algú? -preguntà la meua mare.

-Sí, qui és? -preguntà una dona.

-Sóc Monxi, la veïna d'enfront.

-Passe Monxi, passe-va dir la metgessa -Què porta ahí, bombons?

-No, Ester -contestà la meua mare trista -És la meua filla.

Ester va obrir la caixa i em va veure arraulida amb cotó-en-pèl. Ella es va quedar bocabadada. La meua mare li explicà tot el que va passar i ella li va prometre que aquella xiqueta viuria per molts anys.

Ester, la metgessa, anava tots els dies a la casa de la meua mare i m'alimentava amb un cotó-en-pèl mullat amb llet d'una veïna que havia tingut xiquets, perquè la meua mare no en tenia.

Jo estava en la caixa de cartró, il.luminada amb una llampareta que em feia calor i allí en aquella caixa que encara garde em vaig fer gran i, ara, tots els anys li done les gràcies a Ester, la meua metgessa.